

## ПРОКОБА

Вървахме по ронлива пътека край брега. В нозете ни се галеше морето.

Бързахме към старата рибарска хижа на отдавна запуснат далян. Стигнахме до нея морни и сгорещени и се вмъкнахме в прохладната ѝ пазва. Хижата ни позна и ни срещна като стари приятели. Пропусна ветреца през отворите на прозорците и той погали челата ни. Хвърлихме раниците и хукнахме към морето – петима приятели студенти. Сред нас и едно момиче.

Слязохме по стръмния склон и тичешком се хвърлихме в хладните води. Пръскахме се и се боричкахме като деца, крясъците ни кънтяха, отразени в отвесната скала на заливчето, после, като се уморихме, изпълзяхме на стоплените от слънцето скали и се проснахме зъзнещи върху черната им снага. След миг топлината на лъчите докосна телата ни, вече не треперехме, а се бяхме отпуснали безмълвни в тихо блаженство. Чувствахме се като в рая.

Качихме се отново в хижата. Голямата стая беше празна и отворите на прозорците зееха като орбити на ослепен гигант. Вътре бе прашно, по пода се търкаляха безчет празни бутилки от ракия и евтино бренди. Опушена газена лампа, забравена от рибарите, висеше на варосаната някога стена.

Обзе ни необяснимо веселие: някой откри в килера бидонче с гас на дъното (с която вероятно рибарите са пълнели лампата си), друг пхна вътре парцал, а трети го запали. Аз хукнах, следван от момчетата, с горящия бидон навън и с дивашки крясъци го захвърлихме в морето. Той се заклати унило върху сънените вълни, блъвайки саждив дим. Плъзна мазно петно, в което светлината се разтроши на части.

Ние, четирите момчета, за да се покажем пред чернокосата Лейла, се опитвахме да улчим горящия бидон с прашните стъклени бутилки. Те цопваха с ленив плясък във водата, от което петното се гърчеше като живо.

(Дали след векове археолозите няма да нарекат нашето време “Епохата на бутилките”? Дали ще им се радват, както ние днес се дивим на амфорите? Съмнявам се! А дали няма да го нарекат “Епохата на нефта и на неразумните люде”?)

Една от бутилките не стигна водата и се разби в скалите на стотици изумрудени късчета. Лейла ни гледаше, облакътена в рамката на прозореца, и се смееше...

Тогава природата внезапно освирепя. Хлад повя откъм брега. Морето се люшна уплашено, вълните тръгнаха навътре, камъните се оголиха брадати. Тъмни облаци припълзяха над нас, загърмолиха и се заблъскаха един о друг, та чак пламъци заизскачаха. Капки едро затропаха по земята. Замириса на прах...

Хукнахме към хижата. Отвън вятърът захвърляше дъжда с хиляди ведра по изгърбения ѝ покрив, тя не издържа и заплака – мътни струйки се проточиха изпод тавана, протекоха на криви вадички по пода и се скриха в аралъците на дъските.

Блесна, и гръм изтрещя наблизко. Хижата се разтърси. Погледнах уплашен към другите. Ахмед нервно пушеше цигара. Иван и Драго неспокойно надзъртаха през прозорците. Лейла бе седнала върху раницата, събрала длани, сякаш се молеше.

Чувствахме се толкова малки...

Дъждът секна изведнъж, облаците хукнаха на изток, а вятърът ги погна гневно. Морето се укроти и тежката му въздишка се долавяше откъм скалите като дихание на великан. Слънцето се отърси изкъпано и се зае да изсуши природата.

Тогава стана чудо:

Времето сякаш спря.

Тишината беше умопомрачителна.

Морето дори притихна.

Слънцето застана неподвижно.

Обхвана ни странна еуфория.

Грабнах от ъгъла на стаята захвърлена от рибарите патерица и нащърбена керамична чинийка и закуцуках по стълбите като сакат просяк. Иван се качи на ниския прозорец и с отчаян кръсък скочи навън. Драго надигаше бутилка от ракия, завързал през окото си пиратска превръзка. Ахмед стискаше в зъбите си очукана керамична луличка, мъчейки се да я запали. Лейла тичаше около нас и щракаше снимка след снимка, а ние не спирахме да се кикотим, изпаднали сякаш в транс.

После изведнъж отрезняхме. Стана ни тъжно, дори срамно. Какво бяхме сторили? Що за дивотия - да оскърбяваме морето и да се подиграваме с човешкото нещастие, което може да сполети всекиго! Кой да ни каже, че това е грях!

Спогледахме се умълчани и излязохме навън. Ветрецьт отново бе наченал да подухва, над нас се носеше викът на гларусите, слънцето бе прескочило с педя надолу, върнало се от безвремието и унило печеше, а на нас в душите ни бе чоглаво.

Ако не бяха снимките, можехме да помислим, че това не се бе случило.

Сега, четвърт век по-късно, скован от неясна болест седя в стаичката си и ги разглеждам. Ето Иван как скача от прозореца...

Иван, моят най-добър приятел, не е вече между нас. Стана голям учен, изнамери някакво съединение, което военните от неговата страна веднага иззеха, а лабораторията му засекретиха. Не издържа и се самоуби. Скочил от покрива на лабораторията.

Ето го и Драго – стана инженер и почти загуби зрението си при пожар в някаква петролна рафинерия до Плоещ. Чух, че все по-често посягал към бутилката...

Ахмед беше лекар, но умираше от рак на белите дробове в една клиника край Истанбул.

В миг съзрях прокобата! Не можех да повярвам, че това е просто съвпадение! А мене! Мене какво ме чака, помислих настръхнал от ужас и грабнах снимките - нима това? Съдбата на сакат скитник? Господи, нима така си решил!

Стоях дълго със снимката в ръка, вперил поглед в паяжината на тавана...

А Лейла? Тя единствена между нас не беше направила нищо, а само се смееше и снимаше... Лейла сигурно ще живее дълго, там, край планината Арарат, пишейки своите прекрасни книги. Ще живее дълго, безобразно дълго, за да види какво ще бъде след нас...

Вървят по тясната пъточка край брега скаути. Четири момчета и едно момиче.  
Събират бутилки...

В нозете им се гали морето.

25.09.2004 г. Бургас